

Arrest

nr. 72 417 van 21 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 12 juli 2010, verklaart er zich op 13 juli 2010 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 5 juli 2011, aangetekend verstuurd op 6 juli 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Jamroad, Khyber Agency. Sinds 2005 zou u de extremistische “Lashkar-e-Islam” ondersteund hebben. Uw stam zou hiertoe besloten hebben en als stamlid diende u te volgen. Deze organisatie had eerst goede doelstellingen maar al snel zouden ze in aanvaring gekomen zijn met een andere extremistische beweging, nl. “Ansarul-Islam”. Een openlijke strijd zou losgebarsten zijn. Vanaf halverwege 2005 zou uw stam besloten hebben om “Lashkar-e-Islam” niet militair te steunen, daar er aan beide zijdes stamleden meevochten. Jullie zouden deze organisatie nog wel op andere manieren ondersteund hebben. Zo zouden jullie voedsel getransporteerd hebben. Begin 2006 zou u deelgenomen hebben aan zo’n

transport. Het bleek echter dat "Lashkar-e-Islam" misbruik van jullie maakte want eigenlijk vervoerden jullie wapens. Bij controleposten zouden jullie beschoten zijn door overheidstroepen. Eén van uw kameraden kwam hierbij om. De autoriteiten zouden u daarom gezocht hebben. De lokale vertegenwoordiger van de autoriteiten, de tehsildar, zou jullie al eerder gewaarschuwd hebben. U zou al een tijdje op verschillende andere plekken geleefd hebben. Begin 2007 zou "Lashkar-e-Islam" uw dorp aangevallen hebben. Hierna zou u een dreigbrief van hen ontvangen hebben en tevens zou de tehsildar u opgeroepen hebben i.v.m. verdenkingen van uw steun aan de extremisten. U zou naar de grensregio vertrokken zijn waar uw oom verbleef bij "Ansarul-Islam". Hier zou u nog verschillende maanden verbleven hebben vooraleer u Pakistan over land verlaten heeft in de maand ramadan van 2008 (september). U zou in Griekenland aangekomen zijn. Hoewel uw vingerafdrukken genomen werden, zou u daar geen asiel hebben aangevraagd. U zou een kleine twee jaar in Griekenland verbleven hebben. Hierna zou u doorgereisd zijn naar België, waar u op 13 juli 2010 uw asielaanvraag indiende. U nam hierna deel aan een hongerstaking. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw paspoort, een Belgisch politieverlag i.v.m. het verlies van uw paspoort, een brief van de tehsildar, een dreigbrief van "Lashkar-e-Islam" en drie krantenartikels met een algemene inhoud."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"Vooreerst bestaat er duidelijke twijfel over uw verklaringen omtrent uw identiteit. Zo werd vooreerst vastgesteld dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aangaf nooit over een identiteitskaart te beschikken, terwijl u voor het CGVS dan weer verklaarde toch over een identiteitskaart te beschikken (gehoorverslag CGVS p. 5, DVZ- verslag 13/07/2010 punt 19). Hiermee geconfronteerd gaf u toe voor de DVZ gelogen te hebben uit angst voor deportatie. Deze verklaring is onafdoende temeer u tijdens uw gehoor voor het CGVS uw identiteitskaart nog steeds niet wist voor te leggen. Voorts legde u een paspoort voor. Er dient opgemerkt dat dit paspoort niet over een nummer van uw identiteitskaart beschikt, hoewel u verklaarde een identiteitskaart te hebben. Er werd u gevraagd op basis van welk identiteitsdocument u dit paspoort verkregen heeft bij de Pakistaanse ambassade te Brussel. U gaf aan dat u dit deed op basis van uw domiciliëring, een identiteitsdocument dat u niet voorlegde tijdens uw gehoor voor het CGVS (gehoorverslag CGVS p. 5). Er werd u een kopie van de domiciliëring uit uw regularisatiedossier voorgelegd en u beaamde dat dit uw domiciliëring was. Deze domiciliëring beschikt echter niet over een foto, zodat u voor de Pakistaanse ambassade nooit had kunnen bewijzen dat het hier om u ging. Ook dient vastgesteld dat de naam op deze domiciliëring, nl. Khail Jan, niet overeenstemt met uw naam zoals u die opgegeven had, nl. Khial Afridi. U had nochtans bij aanvang van uw gehoor duidelijk gemaakt dat Khial Afridi uw enige en officiële naam is. Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat de Pakistaanse ambassade enkel op basis van een domiciliëring zonder foto en op een andere naam, een paspoort voor u zou uitvaardigen op de naam Khial Afridi. Voorts werd er vastgesteld dat in uw paspoort een stempel voorkomt die op het bestaan van een vorig paspoort wijst. U ontkende echter ooit een ander paspoort gehad te hebben (gehoorverslag CGVS p. 5). Uw verklaring hiervoor dat u op vraag van de Pakistaanse ambassade een leugenachtige verklaring bij de Belgische politie diende af te leggen i.v.m. het verlies van uw vorige paspoort is vergezocht en ongeloofwaardig. Het lijkt er dan ook op dat u een aantal van uw identiteitsdocumenten probeert achterwege te houden voor het CGVS. Dit breekt reeds de oprechtheid van uw verklaringen af. Ten tweede dient er op te worden gewezen dat u verklaarde nooit asiel te hebben aangevraagd in Griekenland en dit ondanks een verblijf van ongeveer twee jaar in dit land (gehoorverslag CGVS p. 3). Uw verklaring hiervoor dat u niet afwist van de asielpcedure in Griekenland is onvoldoende. U beweerde uw land van herkomst immers verlaten te hebben wegens een vrees voor vervolging. In dit geval mag er van u dan ook verwacht worden dat u zich zo snel mogelijk na aankomst in een veilig derde land tot de autoriteiten aldaar zou wenden tot het verkrijgen van internationale bescherming. Dat u dit niet deed breekt de ernst van uw ingeroepen vrees terdege af. Hoewel vaak beweerd wordt dat de Griekse asielpcedure niet optimaal verloopt, bestaat ze wel. U had dus minstens de moeite kunnen nemen om asiel aan te vragen. Dat u zelfs deze moeite niet nam, breekt de ernst van uw vrees af. Overigens is het weinig waarschijnlijk dat u na twee jaar in Griekenland niets wist van de asielpcedure aldaar, terwijl u binnen de dag na aankomst in België al een asielaanvraag indiende. Uw selectiviteit in het land dat uw asielaanvraag kon behandelen, ondermijnt het geloof in uw asielaanvraag. Ten derde verklaarde u dat uw grootste probleem op dit ogenblik de Pakistaanse autoriteiten zijn; zij denken immers dat u hun vijand bent (gehoorverslag CGVS p. 4). Over het incident waardoor de autoriteiten u volgens uw verklaringen in het

vizier kregen, kunnen al enkele opmerkingen gemaakt worden. Zo kon u al niet zeggen wanneer in 2006 dit incident plaatsvond (gehoorverslag CGVS p. 11). Ook verklaarde u voor het CGVS dat u die dag tijdens de smokkeloperatie met drie personen was en dat jullie door het leger beschoten werden (gehoorverslag CGVS p. 11). Op uw vragenlijst van het CGVS ingevuld door de DVZ gaf u echter aan die dag met zes personen te zijn en dat jullie door de politie beschoten werden (vragenlijst DVZ punt 3.5). Na confrontatie, verklaarde u dat jullie eigenlijk door militie beschoten werden, is onafdoende. Voorts is het bevreemdend dat hoewel u beweerde dat de autoriteiten op tehsil niveau al langer wisten van uw medewerking met de "Lashkar-e-Islam", de tehsildar (hoofd van de tehsil) u pas ruim een jaar (zie datum attest 13/04/2007) na het incident met de mislukte smokkeloperatie opriep om voor hem te verschijnen (gehoorverslag CGVS p. 11). Uw verklaring dat ze u misschien ook al eerder een brief stuurden, doet hier weinig ter zake daar u zo'n brief niet kan voorleggen. Wat betreft deze brief dient er nog op te worden gewezen dat de authenticiteit niet gegarandeerd kan worden. Dit handgeschreven attest waar enkel een algemene stempel en een onleesbare handtekening op staat kon immers door iedereen opgesteld zijn (gehoorverslag CGVS p. 6). Wat er ook van zij, uw vrees voor de Pakistaanse autoriteiten die u bij het einde van uw gehoor nogmaals benadrukte (gehoorverslag CGVS p. 13), wordt volledig teniet gedaan door de vaststelling dat u zich in België vrijwillig wendde tot de lokale vertegenwoordigers van de Pakistaanse autoriteiten, nl. haar ambassade te Brussel. Wat meer is, u gaf zelfs aan dat u op de ambassade al uw documenten omtrent uw asielaanvraag toonde. Gezien het geheel van deze vaststellingen kan er dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw ingeroepen vrees voor de Pakistaanse autoriteiten. Ten vierde dient te worden opgemerkt dat gezien bovenstaande vaststellingen, uw ingeroepen vrees voor de "Lashkar-e-Islam" als ongeloofwaardig overkomt. Ter staving van deze vrees legde u een dreigbrief voor. Opnieuw dient echter opgemerkt dat de authenticiteit van deze brief niet gegarandeerd kan worden. Ze kan letterlijk door iedereen die het geschreven Pasjtje beheerst opgesteld worden. Ook het feit dat deze religieus extremisten hun brief zouden dateren met gebruik van de westerse kalender is bevreemdend. Deze religieuze extremisten worden immers gekenmerkt door hun haat voor het westen en hun haat voor de Pakistaanse overheid. Daar moslims over hun eigen kalender beschikken is het aannemelijk dat hardline moslims eerder deze zouden gebruiken dan de westerse kalender. Uw verklaring dat in uw regio dezelfde kalender wordt gebruikt als in de rest van Pakistan breekt, gezien de hekel die de extremisten hebben aan Pakistan, het geloof in het gebruik van de westerse datum alleen verder af (gehoorverslag CGVS p. 6). Ook uw verklaringen omtrent uw vrees voor de "Lashkar-e-Islam" stroken onderling niet. Zo verklaarde u eerst dat uw problemen met "Lashkar-e-Islam" begonnen in januari/februari 2007 met de aanval op uw dorp (gehoorverslag CGVS p. 10). Hierna verklaarde u dan dat de "Lashkar-e-Islam" u al zou zoeken sinds juni/juli 2005, daar jullie weigerden met hen te werken (gehoorverslag CGVS p. 10). Hier staat echter tegenover dat u begin 2006 de "Lashkar-e-Islam" nog geholpen heeft bij de mislukte smokkeloperatie (gehoorverslag CGVS p. 11). Uw verklaring dat het hier om een beslissing van de stam ging is onafdoende om bovenstaande onduidelijkheden te verhelderen. Uw bewering dat u na 2005 afwisselend in de regio rond Jamroad verbleef en in de regio van Tira, bevestigt het ongeloof in uw ingeroepen vrees. Hoewel u beweerde dat de "Lashkar-e-Islam" u niet kon bereiken in Tira daar dit gebied van "Ansarul-Islam" was, verbleef u ook in de regio van Jamroad, zijnde uw thuisregio waar de "Lashkar-e-Islam" wel actief was. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u in die regio zou onderduiken. U kunt uw verblijf in Pakistan na 2005 dan ook niet aannemelijk maken of staven. Er kan geen geloof worden gehecht aan uw ingeroepen vrees voor vervolging door de "Lashkar-e-Islam". Ten vijfde dient het CGVS te erkennen dat in een aantal regio's aan de grens tussen Pakistan en Afghanistan strijd geleverd wordt tussen extremistische elementen en de Pakistaanse autoriteiten. Daar u echter noch uw vrees voor deze extremisten noch een vrees voor de Pakistaanse autoriteiten aannemelijk wist te maken, dient er op te worden gewezen dat u gebruik had kunnen maken van het interne vluchtalternatief. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat de openlijke strijd zeer lokaal wordt gevoerd in de grensregio. Deze strijd wordt niet gevoerd in andere delen van Pakistan. U had om deze strijd te vermijden zich dan ook elders in Pakistan kunnen vestigen. Geconfronteerd met deze optie haalde u aan dat u in de Pakistaanse grootsteden niet aanvaard zou worden, en vermoord kan worden (gehoorverslag CGVS p. 12). Dit zijn veralgemeende en vage veronderstellingen. Verschillende Pakistaanse grootsteden kennen immers een grote Pasjtje-populatie, waardoor het voor u niet moeilijk moet zijn om u daar te vestigen. Het interne vluchtalternatief is dan ook op u van toepassing. De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw krantenartikels handelen immers niet over u persoonlijk."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. In een eerste onderdeel stelt verzoeker vooreerst dat het een raadsel is wat de commissaris-generaal bedoelt met: *“Vooreerst bestaat er duidelijke twijfel over uw verklaringen omtrent uw identiteit”*. Verzoeker vraagt zich af of zijn nationaliteit bewezen wordt geacht en hij stelt vast dat de commissaris-generaal de nood aan subsidiaire bescherming enkel ten aanzien van Pakistan bekijkt.

Verzoeker wijst er verder op dat hij het origineel van een paspoort heeft neergelegd en dat dit volgens artikel 5d van het Verdrag van Wenen van 24 april 1963 inzake consulaire betrekkingen zijn nationaliteit en identiteit bewijst. Hij verwijst ook naar rechtspraak van de algemene vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin wordt gesteld dat een paspoort een sluitend bewijs is van de nationaliteit van een persoon. Bovendien stelt verzoeker dat de artikelen 3 en 13 EVRM worden geschonden, net zoals de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek, door zijn nationaliteit of identiteit te betwisten of in twijfel te trekken zonder de echtheid van het paspoort te laten nakijken.

Verzoeker merkt ook op dat hij volgens de Dienst Vreemdelingenzaken zijn identiteit voldoende heeft bewezen. Hij stelt dat het onverstaanbaar zou zijn dat zijn identiteit en nationaliteit zouden vaststaan voor de Dienst Vreemdelingenzaken en onbepaald zouden zijn voor de asielinstanties.

Ten overvloede merkt verzoeker op dat de naam die op de domiciliëring staat wel degelijk zijn naam is. Bij de vertaling van het Pasjtoe naar het Engels werd zijn voornaam verkeerdelijk als Khail geschreven in plaats van Khial. De keerzijde van de domiciliëring – die in het Pasjtoe is opgesteld – vermeldt wel Khial. Jan is de voornaam van zijn vader, Afridi is ook de naam van zijn stam.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegt over zijn identiteitsdocumenten, dat hij zijn identiteitskaart achterhoudt en dat aan de echtheid van zijn paspoort ernstig kan worden getwijfeld.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in zijn beslissing terecht heeft gesteld dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij in Pakistan nooit een identiteitsbewijs heeft gehad, terwijl hij bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij in Pakistan wel een identiteitskaart had (overnameverzoek DVZ, vraag 19; gehoorverslag CGVS, 5). Verzoekers verklaring dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken loog omdat hij hoorde dat hij anders zou worden *gedepoteerd*, kan niet overtuigen. Verzoeker verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken immers zelf dat hij in Pakistan wel een woonstkaart had en dat hij die kon laten opsturen om dan via de ambassade een identiteitskaart aan te vragen (overnameverzoek DVZ, vraag 19).

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker zijn identiteitskaart niet neerlegt, terwijl hij daartoe wel de mogelijkheid lijkt te hebben. Verzoeker verklaarde tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal immers dat hij nog contact heeft met vrienden in Pakistan en dat hij nog contacten heeft in zijn dorp (gehoorverslag CGVS, 4). Bovendien verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij zijn woonstkaart kon laten opsturen, wat ook daadwerkelijk gebeurde, aangezien dit document zich nu in zijn regularisatiedossier bevindt. Dit toont dus aan dat hij de mogelijkheid heeft om documenten te laten overkomen. Er lijkt dus geen reden te zijn waarom hij zijn identiteitskaart niet zou kunnen neerleggen.

Verder is de Raad van mening dat er ernstige redenen zijn om te twijfelen aan de echtheid van verzoekers paspoort, minstens dat hij dit zou hebben bekomen via de Pakistaanse ambassade. De commissaris-generaal heeft immers terecht opgemerkt dat op het paspoort het nummer van verzoekers

identiteitskaart niet wordt vermeld. Verzoeker verklaarde nochtans dat de Pakistaanse ambassade hem vroeg of hij een identiteitskaart had. Uit het gehoorverslag kan worden afgeleid dat verzoeker dit niet ontkende (gehoorverslag CGVS, 5). Bijgevolg mag worden verwacht dat de ambassade het nummer van zijn identiteitskaart zou kunnen opzoeken. De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat het weinig waarschijnlijk is dat de Pakistaanse ambassade op basis van een domiciliëring zonder foto en op naam van Khail Jan een paspoort zou uitvaardigen op naam van Khial Afridi. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat bij de vertaling van het Pasjtoe naar het Engels zijn voornaam verkeerdelijk als Khail werd geschreven. Hij stelt ook dat de keerzijde van de domiciliëring – die in het Pasjtoe is opgesteld – wel Khial vermeldt. Hij toont dit echter niet aan. Bovendien blijft het weinig aannemelijk dat de Pakistaanse ambassade op basis van een woonstkaart zonder foto en op een andere naam een paspoort zou uitvaardigen op naam van Khial Afridi. Verzoekers betoog dat Jan de voornaam van zijn vader is en Afridi ook de naam van zijn stam, verandert hier niets aan. Tot slot heeft de commissaris-generaal ook terecht gesteld dat in verzoekers paspoort een stempel voorkomt die op het bestaan van een vorig paspoort wijst, terwijl verzoeker ontkende ooit een ander paspoort te hebben gehad. Verzoekers verklaring dat de Pakistaanse ambassade hem enkel een paspoort wilde geven als hij aan de Belgische politie verklaarde dat hij zijn paspoort had verloren, is weinig aannemelijk.

Aangezien het paspoort niet als echt kan worden beschouwd, kan het hier uiteraard niet als bewijs van verzoekers identiteit en afkomst dienen. De artikelen 3 en 13 EVRM verhinderen niet dat de commissaris-generaal en de Raad zelf de bewijswaarde van een paspoort beoordelen. De artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek hebben betrekking op een verbintenisrechtelijke context waardoor ze niet nuttig kunnen worden ingeroepen in de asielpcedure aangezien er geen sprake is van een verbintenniscontext tussen de overheid en de asielzoeker. Ook de rechtsleer is er steeds van uit gegaan dat deze regels van het Burgerlijk Wetboek niet van toepassing zijn en zelfs niet vergelijkbaar (Van Heule, D., *Vluchtelingen, Een overzicht*, Mys en Breesch, nr. 552).

Voor zover al zou worden aangenomen dat verzoeker de Pakistaanse nationaliteit zou hebben toont hij in geheel niet aan afkomstig te zijn uit Khyber Agency. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker bewust zijn identiteitskaart achterhoudt en de neergelegde woonstkaart geen foto bevat legt verzoeker eveneens tegenstrijdige verklaringen af over zijn geboorteplaats. Zo verklaart hij doorheen de asielpcedure geboren te zijn in Peshawar terwijl hij naar aanleiding van het overnameverzoek deze geboorteplaats laat corrigeren in Khyber Agency, Jamroad.

2.5. De onmogelijkheid om de eventuele nood aan bescherming in hoofde van verzoeker te beoordelen, is derhalve toe te schrijven aan het doen en (na)laten van verzoeker zelf. Aangezien verzoeker geen duidelijkheid verschaft over zijn identiteit en zijn afkomst en hij de waarheid achterhoudt, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. De overige argumenten uit verzoekers verzoekschrift zijn hier verder niet dienstig, net zomin als de stukken die hij aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd. Deze argumenten en stukken hebben immers betrekking op verzoekers asielrelaas en op de toestand in Pakistan en kunnen dus niets veranderen aan bovenstaande vaststellingen.

2.7. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad er op dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER